

LBRIS

We know
books

Elle Kennedy

**ABBEY
LA LONDRA**

Traducere din limba engleză și note de
TIMEA HORVATH

EpicLove

LBRIS

We know
books

AUGUST

Mă urmărește peste tot. Credeam că am scăpat de el când am ieșit pe fereastra camerei mele și am luat-o pe lângă piscină, spre spălătorie. Dar apoi m-a întâmpinat vocea lui, care îmi povestea despre cel mai recent incident de înjunghiere din apropierea unei stații de metrou din Londra. Tata continuă prin a-mi cita statistici despre infracțiuni, de undeva din casă, prin boxa inteligentă de pe masă.

Dar nu-l ascult. Îl ignor și adun hainele din uscător, apoi le duc înapoi în camera mea, unde o grămadă considerabilă de valize și cutii ocupă o mare parte din podea. Am avut săptămâni întregi la dispoziție să împachetez. Și totuși, am amânat cele mai solicitante sarcini până mi-a mai rămas doar o oră înainte de plecarea la aeroport.

— Numărul infracțiunilor prin înjunghiere a crescut la peste șase mii...

Opresc sunetul boxei inteligente din camera mea când tata începe din nou să turuie. După ce voi pleca și voi fi suficient de departe, voi vorbi cu cineva să-i taie accesul la internet. Altfel va face infarct.

Îmi vibrează telefonul. Mă aștept să văd numele tatălui meu pe ecran, dar mă sună cea mai bună prietenă a mea, Eliza, așa că îl pun pe speaker și îl arunc pe pat.

— Îmi pare rău că n-am reușit să ajung! spune ea în loc de salut. Ar fi trebuit să ne întoarcem deja, dar mama s-a certat cu valetul din cauza unei îndoitori la bara din spate, pe care sunt sigură că a făcut-o singură când a dat cu spatele și a lovit iar camioneta grădinarului, așa că încă nu...

— Nu-i nimic! Serios! Nu-i mare lucru.

Încep să împătutesc cămăși și colanți, îndesând iute hainele în organizatoare de bagaj, într-o cursă nebună contracronometru. Mă întreb ce sens are să le mai împătutesc. Totul se transformă într-o încercare disperată de a face să încapă 18 kilograme de haine în valiza plină până la refuz. Zilele trecute îmi imaginam o plecare foarte organizată, dar acum nu mai poate fi vorba despre așa ceva.

— Dar mă părăsești! se vaită ea pe un ton sec, detașat.

Fiecare zi în care se trezește și lumea nu s-a sfârșit este o adevărată povară pentru ea, dar eu sunt unul dintre puținii oameni pe care nu îi disprețuiește. Este înduioșător.

— Nu te voi mai vedea un an întreg. Îmi va fi dor de tine!

Pufnesc în răs.

— Te-a durut să spui asta, așa-i?

— Să știi, suspină ea.

Adevărul este că Eliza nu a avut niciodată nevoie de nimeni și nu a dus dorul nimănui în viața ei.

— Apreciez efortul, adaug eu.

Înseamnă că îi pasă.

Sincer, îi invidiez spiritul independent. Se simte bine în pielea ei și este indiferentă la emoții precum neliniștea, îndoiala sau frica. Ai putea s-o lași oriunde în lume și, atât timp cât poate face rost de o cafea bună, este mulțumită.

Mă sună altcineva. Îi promit Elizei s-o sun înainte de imbarcare și răspund la celălalt apel fără să mă uit la ecran, așteptându-mă să fie viitoarele mele kolege de apartament. Având în vedere diferența de fus orar și durata călătoriei de la

Nashville la Londra, probabil că este ultima dată când voi vorbi cu ele înainte să ajung la noul meu apartament.

— Alo?

— În Londra, femeile cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani sunt de opt ori mai predispuse la a fi victime ale...

— Tată, serios? Ai vorbit cu doctorul Wu despre paranoia ta și anxietatea de separare?

— Fetița mea, ascultă-mă! Londra este un loc periculos pentru o tânără. Am locuit acolo șase luni, mai știi?

Da. Toată lumea știe. A scris și a înregistrat al treilea său album la studioul Abbey Road, care a devenit apoi numele celui de-al unsprezecelea album al trupei The Beatles și, treizeci și doi de ani mai târziu, numele meu.

— Îți dai seama că, în mare parte din restul lumii, Statele Unite sunt considerate o societate violentă și barbară, copleșită de criminalitate? îi spun eu, încercând să închid o altă valiză.

— Să locuiești în Londra nu e ca și cum ai merge la cinema în centrul orașului Nashville, îmi răspunde el, ignorându-mi argumentul. Londra este o metropolă importantă. Acolo e posibil să urci într-un taxi și să dispari pentru totdeauna.

— Cred că doctorul Wu ți-ar zice că nu-i sănătos să te uiți obsesiv la serialul *Răpirea*, înainte ca fiica ta să-și înceapă semestrul de studii în străinătate.

— Abbey!

— Tată!

— Ai 19 ani. Ești suficient de mare ca să bei alcool în Regatul Unit. Mi-e imposibil să nu mă îngrijorez când mă gândesc că fetița mea se află pe un alt continent, cu oameni pe care nu-i cunosc, într-un club de noapte, unde niște englezi nenorociți îi bagă băutura pe gât.

— Adică americanii nenorociți nu ar face același lucru?

— Abbey!

Acum știu că a luat-o pe arătură. Tata nu vorbește niciodată urât în preajma mea. Abia dacă bea un pahar de vin la cină dacă sunt și eu de față. De când s-a retras din turnee, când aveam 11 ani, a făcut tot posibilul să demonteze imaginea de star rock al lui Gunner Bly și să devină tatăl perfect. Încă mai cred că pozele din tabloide, de când eram mică, în care el apare ieșind din autobuzul turneului, la patru dimineața, cu o țigară în gură, ținând o sticlă de Jack într-o mână și pe mine în cealaltă, l-au zguduit din temelii. L-au speriat de moarte. L-au făcut să se teamă că voi deveni unul dintre acei copii de vedete epuizați și degenerați, care apar la nenumărate reality show-uri și se internează în centre de dezintoxicare, izbucnesc în plâns la emisiunea *The View* și comunică cu părinții doar prin intermediul paginilor de bârfe.

Îl iubesc pe tata, dar se transformă într-o epavă emoțională, iar atitudinea lui de tată autoritar mă irită.

— Tată, sunt sigură că ai prefera să-mi petrec restul anilor de studiu închisă în camera mea, dar pot să am grijă de mine. E timpul să-mi dai drumul în lume, amice. Am crescut.

— Nu înțelegi! Știu cât de ușor se poate trece de la câteva pahare la câteva liniuțe de cocaină...

Of! Pentru numele lui...

— Da, putem discuta mai târziu despre asta? Sunt cam ocupată acum.

Închid telefonul fără să aștept un răspuns. Dacă îi cânt în strună, o va lua razna și mai tare.

M-am înscris într-un program de studii, pentru a-mi petrece anul doi de facultate la Universitatea Pembroke din Londra, la sugestia profesorului meu de istorie europeană și sub influența serialelor *Peaky Blinders*, *The Crown* și *Insula iubirii*. Și, deși notele mele din anul întâi au fost excelente și profesorii mei au fost bucuroși să-mi scrie scrisori de recomandare, nu am crezut nicio clipă că voi fi acceptată. Când am

primit e-mailul de acceptare, mi s-a dat viața peste cap. Brusc, am fost nevoită să-l anunț pe tatăl meu hiperprotector nu numai că mă mut de acasă, dar și că plec din țară.

Acum, că a sosit ziua cea mare, tata nu reacționează deloc bine.

— Poate există un program universitar online.

Aproape că sar în sus de spaimă când ies din dulap cu brațele pline de haine și îl văd stând în mijlocul camerei.

— Isuse, tată! Ești surprinzător de silențios pentru un bărbat de vârsta ta.

— Ce zici? insistă el. Învățământul online ți s-ar potrivi.

— Nu, *ție* ți s-ar potrivi. Și las-o baltă! De plecat tot plec. Taxiul va ajunge în orice clipă. Le-am virat deja chiria pentru prima lună colegelor mele de apartament.

Asta îmi amintește că încă nu am primit vești de la ele, așa că îmi iau telefonul și văd câteva mesaje necitite, trimise de un număr foarte lung. Îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc cu atâtea cifre.

Lee: Salutare, drăguțo! Abia aștept să te cunosc. Ți-am pregătit camera și niște cadouri de bun-venit. Jackie și Jamie cred că îți vor plăcea. Ți-am trimis pe e-mail indicații pentru a ajunge la apartament. Nu te lua după indicațiile de pe Google! Sunt de rahat. Ne vedem mâine. Sau astăzi? Nu mai știu. xx

— Și eu de ce n-am vorbit cu colegele astea ale tale? întreabă tata, iar ridurile de îngrijorare i se adâncesc. Nu știm nimic despre ele. Poate că ajungi acolo și descoperi că apartamentul tău e un depozit lângă docuri și niște bărbați așteaptă să te răpească.

— Of, ești exasperant!

Îi scriu un răspuns rapid lui Lee, apoi îmi pun telefonul în buzunar.

— Le-am găsit pe colegele mele de apartament pe același site unde Gwen și-a găsit o locuință cu chirie pentru semestrul petrecut în străinătate, îi reamintesc tatei. Toată lumea de pe site-ul ăla e verificată. Chiar și universitatea l-a recomandat. Site-ul acela e de încredere.

Pentru că nu mă descurc cu fuserile orare, încă nu am vorbit cu viitoarele colege la telefon sau pe video, să ne prezentăm oficial. Am schimbat doar e-mailuri și SMS-uri, trimise de obicei când celelalte dormeau. Dar conversațiile online pe care le-am purtat cu Lee în ultimele două săptămâni au fost încurajatoare. Până acum pare drăguță. Este în ultimul an de facultate, deci e cu vreo doi ani mai mare decât mine. Cu ea mai locuiesc încă două fete.

— M-aș simți mai bine dacă aș putea discuta cu ele, spune tata. Poate chiar să vorbesc cu părinții lor.

— Cu părinții lor? Serios? Nu mă duc la o petrecere în pijamale. Fetele astea sunt adulte.

Mijește ochii și strânge din buze.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Atunci îți sugerez să tratezi problema cu doctorul Wu. Rânjesc la el peste umăr și, cu siguranță, nu îi place.

Tata se așază la capătul patului meu. Își trece mâna prin părul zburlit și se scarpină în barbă. Fără niciun motiv anume, în astfel de momente îmi amintesc cât de ciudat este să fiu fiica lui Gunner Bly. Tocmai de aceea nu am vrut să aflu colegele mele de apartament cine este tatăl meu, înainte să mă mut. Ar fi complicat relația mea cu ele.

Toată viața am fost înconjurată de oameni care se prefăceau că sunt prietenii mei, pentru a se apropia de tata. Niciodată nu am știut în cine să am încredere. Mereu am fost dezamăgită de relații false. Ne-am mutat din Los Angeles aici,

la ferma de lângă Nashville, pentru a scăpa de lingușitori și căutători de faimă și pentru a trăi o viață mai liniștită. Și chiar e liniștită. În mare parte. Se mai întâmplă să ne contacteze câte un fan înfocat ori cineva care speră să-și lanseze propria carieră. Uneori ne pomenim pe cap cu câte un antreprenor care vrea să vândă poze și bârfe canalului TMZ.

Am învățat de mică faptul că există capcane și oameni perfizi la tot pasul. De aceea nici măcar nu folosesc rețelele de socializare. Așa că nu-i reproșez lui tata că este nevrotic. Doar că mi-aș dori să-mi ofere puțin spațiu să respir, în timp ce îmi rezolv propriile probleme.

— Ascultă, fetițo! spune el după ce suspină. Știu că am fost cam obositor, dar amintește-ți că n-am mai trecut prin asta niciodată! Ești copilul meu. Ca tată, e înfricoșător să te lasă să pleci și să-ți începi propria viață. Când eram de vârsta ta, tocmai semnasem un contract cu o casă de discuri și ajungeam în fiecare seară într-un alt oraș, intrând în tot felul de belele.

— Am auzit, spun eu sec.

El zâmbește și își pleacă fruntea.

— Deci îți dai seama că am văzut multe tinere depășite de situație, singure într-un oraș mare.

— Da. Presupun că așa am fost concepută.

El tușește, încruntându-se.

— Cam așa ceva.

Nu-i niciun secret că Nancy era o fană care l-a urmărit pe tata până când a ajuns în camera lui de hotel. Nu au fost împreună mult timp. Restul e istorie. Sunt extrem de nestărnice fanele astea.

Adevărul este că vreau să am câteva aventuri dubioase adolescentine. Un alt dezavantaj al faptului că sunt fiica lui Gunner Bly este că am crescut auzind povești despre nenumăratele lui isprăvi, dar eu nu am propriile povești și nici nu am săvârșit isprăvi. Am crescut răsfățată și complet izolată, din

cauza vinovăției și regretelor lui. Apreciez faptul că vrea doar ce e mai bun pentru mine, însă acum sunt studentă. Aș vrea să experimentez măcar puțin din desfrâul obișnuit pentru o fată de vârsta mea.

— Încerc să-ți spun că îmi fac griji pentru tine. Atâta tot. Se ridică și mă ia de mână.

— Ești singurul lucru pe care l-am făcut bine.

— Nu s-ar zice că e singurul, dacă ne gândim la revista cu clasamente muzicale *Billboard* și la peretele plin de premii Grammy.

— Chestiile astea nu sunt nici pe departe la fel de importante pe cât este faptul că sunt tatăl tău, ai înțeles?

Mă înduioșează ochii lui înlăcrimați. Nimic nu mă face mai mult să plâng decât să-l văd pe tata emoționat. Amândoi suntem sensibili.

— Te iubesc! îi spun eu. Și o să fiu bine. Știi ce mult înseamnă pentru mine că ești de acord cu plecarea mea? E important.

— Promite-mi că vei lua decizii înțelepte! Și amintește-ți că nimic bun nu se întâmplă după miezul nopții!

— Promit!

Îl îmbrățișez și îl pup pe obraz.

— Știi că poți veni acasă oricând, nu?

Nu-mi dă drumul din strânsoare, așa că nu mă retrag, pentru că știu că are nevoie de îmbrățișare.

— Oricând. Indiferent că-i zi sau noapte. Doar spune-mi când și îți rezerv un bilet de avion!

— Știu.

— Și dacă dai de bebele, indiferent despre ce e vorba, dacă ajungi într-un loc în care nu vrei să fii sau chiar la închisoare...

— Tată...

— Orice problemă ai avea, sună-mă și te voi ajuta! Nu-ți voi cere detalii. Nu va fi nevoie să vorbim niciodată despre asta. Îți promit.

Îmi șterg o lacrimă și îi mângâjesc cămașa.

— Bine.

Primesc un mesaj de la șofer, care mă anunță că mașina este afară.

Răsufu tremurător.

— E timpul să plec.

Bun. Deci chiar o fac!

Până acum, m-am gândit doar la libertatea și aventura de a traversa oceanul. Dar brusc mă cuprind teama și incertitudinea. Dacă nu-mi plac noile colege de apartament? Dacă ele nu mă plac? Dacă mâncarea britanică e dezgustătoare? Dacă toți studenții de la noua mea școală sunt mult mai deștepți decât mine?

O pornire copleșitoare de a mă ascunde sub pat îmi strânge pieptul ca într-o menhină.

De parcă ar ști că m-a cuprins neliniștea, tata reușește să-și intre în rolul de părinte. Acum el este cel care mă încurajează.

— Nu-ți face griji! spune el, aruncându-și rucsacul meu peste umăr și apucând mânerul valizei pe roți. Îi vei da gata.

Împreună punem bagajele în mașina care mă va duce la aeroport. Vom expedia la apartament ce mai rămâne. Nici măcar nu sunt sigură că respir când tata mă îmbrățișează pentru ultima oară și îmi îndeasă un teanc de bancnote în buzunar.

— Pentru urgențe, îmi spune el. Te iubesc!

Aproape toată viața, această fermă mi s-a părut o închisoare confortabilă, menită să mă facă să uit că sunt captivă. Am reușit în sfârșit să evadez, doar că nu m-am gândit niciodată ce voi face după ce devin liberă. Trăim într-o lume înfricoșătoare, care abia așteaptă să-mi pună bețe-n roate.

Și nici că aș putea fi mai entuziasmată de atât.

Când avionul aterizează la Londra, este trecut de miezul nopții, ora locală. Luminile pistei se văd încețoșate pe fereastră stropită de ploaie, iar o voce din difuzoare ne spune să ne dăm ceasurile înainte.

După un zbor de aproape zece ore, abia aștept să cobor din avion. Îmi explodează vezica și mi s-au umflat picioarele. Sunt agitată în timp ce stau pe culoar, cu bagajele în mână, gata să cobor. Trapa se deschide și înaintez iute pe pasarela spre terminal și spre cea mai apropiată toaletă.

Este trecut de ora unu dimineața când șoferul de taxi pune ultimul bagaj în portbagajul mașinii negre. Îi ofer indicațiile primite de la Lee, iar el mă asigură că va găsi Notting Hill fără probleme.

Corpul meu încă are impresia că nu este nici măcar ora opt seara. Îmi lipesc fața de geamul mașinii, pentru a privi în trecere luminile Londrei.

Până acum nu am călătorit mult, din cauza unui tată supra-protector, care vede crime la fiecare colț de stradă, așa că sunt uimită să constat că locurile arată exact ca în filme. Arhitectura, reperele turistice. Cabinele telefonice roșii. E aproape ireal. Devorez orașul cu privirea, aruncând din când în când un ochi la drum, speriată de mașinile care se apropie din față. Îmi amintesc faptul că aici se conduce pe celălalt sens de mers. Șoferul râde de mine, privindu-mă în oglinda retrovizoare.

Mi se pare corect, domnule. Mi se pare corect.

Decid să savurez totul pe drum spre noua mea casă, adoptând stereotipul americanului naiv, care privește gură-cască autobuzele etajate și îl întreabă pe șofer lucruri stupide, doar pentru a-i auzi accentul. Însă la ora asta traficul nu e aglomerat, deci călătoria se termină prea repede. Ajungem pe o stradă

rezidențială pitorească, flancată de șiruri de case din cărămidă, în culori pastelate.

Ne apropiem încet de o casă în stil edwardian, cu un etaj și fațadă din stuc, de culoare alb-murdar. Ambele apartamente au verande cu coloane și gard de fier înalt cam de un metru, care înconjoară grădinile cu ghivece. Treptele duc la intrările cu portic. Mă trec fiorii când citesc numărul 42 pe ușa apartamentului din stânga.

Lumina din verandă este aprinsă, așteptându-mă.

— Mai bine mă asigur că e cineva treaz, îi spun șoferului, dar mai degrabă mă adresez mie însămi, în timp ce mă conving să apuc clanța.

La ferestrele din față, cu perdele albe, este lumină. Este un semn că sunt așteptată. Mă întreb dacă nu ar fi trebuit să iau un zbor de noapte pentru a ajunge la o oră rezonabilă. Să țin toată casa trează poate că nu este un mod de a face o bună primă impresie.

Hai să vedem ce se întâmplă!

După ce bat la ușă, îmi țin respirația. M-am gândit de zeci de ori la cât de groaznic ar putea să iasă totul. Ne-am putea detesta una pe alta din start. Din câte am înțeles, colegile mele de apartament sunt cu un an sau doi mai mari decât mine. Ce se întâmplă dacă peste o săptămână își pierd răbdarea cu americanca neștiutoare?

Mă agit din nou când zăresc mișcare înăuntru. Perdelele flutură și ușa se deschide scârțâind.

Spre marea mea confuzie, în prag stă un tip negru zvelt, îmbrăcat într-un maiou larg și pantaloni largi din mătase.

— Știam că vei fi roșcată.

Îmi oferă un zâmbet luminos și prietenos.

— Aăă, Lee e acasă?

— Uneori. Totuși, am băut aproape o sticlă întreagă de merlot, așa că nu bag mâna-n foc.

— Țsta ar trebui să fie un răspuns? Încă sunt nedumerită.

— Eu sunt Abbey.

— Îmi mușc buza de jos și adaug:

— Am stabilit că mă voi muta aici.

— Sigur că da, dragă!

Se uită peste capul meu și îl salută pe șofer.

— Îmi pare rău că v-am ținut pe toți trei. Ar fi trebuit să iau în considerare diferența de fus orar când mi-am rezervat biletul de avion.

— Nu toți au rămas trei. Îi vei cunoaște pe ceilalți băieți mâine. În seara asta sunt plecați.

— Clipesc prostește.

— Băieți?

— Jack și Jamie.

— Îmi deschide ușa și mă trage înăuntru.

— Nu sta trează să-i aștepți! Îi vei auzi venind pe la patru dimineața. Încearcă să nu-ți faci vreo părere despre ei înainte să-și mănânce pâinea prăjită la micul-dejun.

— Lasă ușa întredeschisă pentru șofer, care a deschis portbagajul și îmi pune bagajele pe trotuar.

— Încep să mă lămuresc și ajung la o concluzie tulburătoare.

— Tu ești Lee?

— Da. Așa mă cheamă din naștere.

— Îmi ia rucsacul de pe umăr și îl aruncă peste umărul lui, pozând ca un fotomodel.

— Știu, sunt mai arătos în persoană.

Interiorul apartamentului este luminos și aerisit. Ceea ce este o ușurare, având în vedere vremea mohorâtă. La baza treptelor se află un mic hol, apoi un coridor îngust, cu un living pe o parte și o bucătărie la capăt. Văd un amestec de mobilier aparent scump, modern și neasortat, de parcă cineva ar fi amestecat paginile unei reviste de design interior și ar fi aruncat mobilierul într-o singură casă.

— Dar Lee e nume de fată, subliniez eu.

— El ridică din sprânceană.

— Nu te lăsa păcălită de pomeții mei impecabili!

— Nu, vreau să zic că ar trebui să locuiesc cu fete. Am greșit casa?

— Dacă tu ești Abbey Bly, n-ai greșit casa.

— Mă privește cu scepticism și îngrijorare. De parcă aș fi o femeie isterică care se luptă cu un cărucior de cumpărături la raionul de cereale.

— Sunt Lee Clarke. Bun-venit la Londra!

Tata o să mă omoare.

Pot să uit de criminalitatea din Londra. În aproximativ zece ore, voi avea un criminal din Tennessee la ușă, gata să mă sugrume pentru greșeala asta stupidă. Ei bine, de fapt este o greșeală nevinovată. Dar semantica nu mă va salva de la moartea iminentă.

Continui să mă holbez la Lee.

— Și ceilalți colegi de apartament sunt băieți? mormăi mai degrabă pentru mine, când observ adidașii din colț și jachetele atârinate în cuierul din spatele ușii.

— Mă tem că da, scumpo.

Îmi aruncă o privire plină de milă.

— Dar să nu te lași descurajată de mirosul lor! De altfel, sunt niște băieți tare drăguți.

Încep să parcurg mental schimbul de e-mailuri și SMS-uri, căutând indicii. Am bifat căsuța pentru colege de apartament când m-am înscris pe site-ul cu locuințe la comun. Pur și simplu am presupus...

— Stai o clipă, dar de ce ați cerut să locuiți cu o fată?

Lee nu îmi dă impresia că ar fi un tip dubios, dar exact despre astfel de lucruri m-a avertizat tatăl meu paranoic.

— În anunț vrei să spui? Pentru noi nu contează dacă locuim cu o fată sau cu un băiat.

Minunat! Niciodată nu m-am simțit așa de atacată de numele androgine.

Gata. Întregul plan se întoarce împotriva mea. Nu numai că tata va fi furios că locuiesc cu trei tipi, dar o va considera o dovadă că nu poate avea încredere că mă voi descurca singură. O singură sarcină am avut și am reușit să o dau în bară.

— Ești bine?

Lee se încruntă de îngrijorare.

Îmi frec o tâmplă, simțind că mă ia durerea de cap.

— E jenant.

— Am leacul pentru așa ceva.

Apoi pleacă în bucătărie și se întoarce câteva clipe mai târziu cu un pahar de vin, pe care mi-l pune în mână.

— Poftim! Ca să te liniștești.

Iau rapid o înghițitură. Nu știu dacă mă ajută. Când șoferul pune prima tură de bagaje în prag, realizez că asta nu e o halucinație pe care o am din cauza diferenței de fus orar. Nu mai sunt în avion, având un vis febril provocat de șampania și mâncarea companiei aeriene.

Ei bine, la naiba!

— Sunt bine, îl mint, pentru că pare nepolitic să cedez nervos în primele zece secunde după ce am intrat pe ușă. Sunt doar obosită. Am avut un zbor lung. În fine, se mai întâmplă, nu?

— Bănuiesc că-i o întâmplare fericită.

Ridică din umeri și adaugă:

— Eu sunt genul de om care știe că totul se întâmplă cu un motiv. De fapt, nu sunt un astfel de om, dar îmi place să cred că sunt.

Lee zâmbește și se preface că își dă părul peste umeri.

— Cine știe, Abbey Bly? Acesta ar putea fi începutul unei frumoase prietenii.

Sigur că da, dacă până mâine pe vremea asta tata nu mă urcă într-un avion înapoi spre casă. Lee pare grozav, dar nici vorbă să rămân suficient pentru a deveni mai mult decât o anecdotă haioasă.

Zâmbetul îi dispare când vede că mă simt tot mai inconfortabil.

— Hei, totul e în regulă! mă asigură el. Știu că nu te așteptai la asta. Țiți promit că nu suntem o adunătură de ciudați! Și ești binevenită să rămâi! Dar dacă te-ai simți mai bine la un hotel în noaptea asta, înțeleg perfect. Petrece o noapte singură și vezi cum stau lucrurile mâine-dimineață!

Mă gândesc la sugestia lui. Aș putea să mă întorc și să urc înapoi în mașină. Să petrec noaptea reflectând la situația mea și să o abordez din nou când toți colegii de apartament sunt aici. Dar va trebui să plătesc cazarea la hotel cu cardul de credit, iar extrasele de cont ajung la tata. În plus, sunt sigură că și-a setat deja notificări dacă cheltui mai mult de 50 de dolari. M-ar suna disperat să mă întrebe ce naiba fac, înainte să apuc să pun capul pe pernă.

Nu. În ciuda acestui incident, îmi reamintesc că am petrecut ultimele săptămâni vorbind cu Lee prin e-mail. Și el a fost verificat în detaliu de site-ul de cazare. În plus, nu mi se pare că ar fi un criminal în serie sau ceva de genul ăsta. Îmi place să cred că am un al șaselea simț pentru maniacii criminali.

— Dacă ești de acord, aș vrea să rămân, îi spun eu.

— Bine, atunci!

Zâmbindu-mi larg, Lee îmi face semn din cap spre scări.

— Hai să lăsăm amabilitățile și turul casei pentru mâine, ca să poți merge la somn!

La capătul scărilor, îmi spune că Jack și Jamie au camerele în partea dreaptă. Noi o luăm la stânga, spre trei uși.

— Baia e la capătul holului. O vom împărți noi doi. Nu cred că mă strâmb, dar Lee se grăbește să specifice:

— Crede-mă, nu vrei să vezi ce face Jamie cu baia lor! Ne oprim în fața a două uși alăturate.

— Asta-i camera mea, spune el, arătând spre cea din stânga. Apoi, deschizând-o pe cealaltă, adaugă:

— Asta-i a ta.

Rămân surprinsă. Mă așteptam la pereți albi și poate o covetură aruncată pe pat, dar camera mea e mult mai mult decât atât.

— Sper să-ți placă, zice Lee și ridică modest din umeri. Nu m-am putut abține.

Decorată în nuanțe de alb, gri și crem, camera oferă o atmosferă liniștită și confortabilă. Patul este făcut și are o plapumă, pături și perne moi. Covoare suprapuse acoperă podeaua din lemn masiv. Lujerii unor plante mici, aflate în ghivece, atârnă de pe pervaz. Camera mai are un dulap, un birou și o comodă cu un mic televizor.

— Ai pregătit toate astea pentru mine?

Mă întorc spre el, șocată. Chiar e prea mult. Adică e perfect. Dar a depus atât de mult efort.

Își dă ochii peste cap.

— Ultima fată avea gusturi de rahat.

Lee îmi pune rucsacul lângă comodă.

— Oricum, sunt doar lucrurile esențiale. Nu puteam să te las să dormi pe o saltea goală.

— Mulțumesc! E grozav!

Pufnește în răs, apoi gesticulează ca și cum nu ar fi mare lucru.

— Și îți mulțumesc că ai fost aici să mă întâmpini, spun eu.

Pentru că, având în vedere circumstanțele, ar fi putut fi și mai rău.